

Fem alldeles nya och vackra

Kärleks-Wisor,

Den Första:

Wälfkommen, o Måne! min åldriga vän, &c.

Den Andra:

Nå, nå, unga Flicka, det stundar en dag, &c.

Den Tredje:

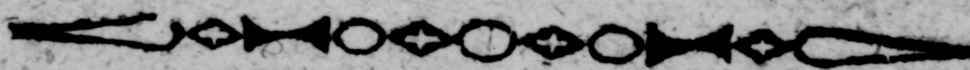
I öster morgonrodnan blänfte, &c.

Den Fjerde:

Kärlek, som så sällan hwilar, &c.

Den Femte:

En Krigsman så våld och en Fröken så grann, &c.

Jönköping, 1826,

Tryckte hos N. E. Lundström.

Kosta 1 R. Banco.

Den Första:

Wälkommen, o Måne! min äldriga vän,
Som ensam tycks ömna min smärta; Du sjun-
ker i månen, men synes igen, Lik hoppet i
uslingens hjerta.

2. Du lyser i mörkret min ensliga gång
Bland grifterna af mina männer; Du mörk-
nar så ömt wid min sorgliga sång Och tyckes
förstå hwad jag känner.

3. Jag glömd utaf himlen, från menni-
skor skild, Då fasa i själen sig sprider, Ser
tjust utur månen hur wänlig och mild Du
hälsar en usling, som lider.

4. I grafven din wänliga blick jag ej
får, Dess Sekler i mörker försvinna; Åt!
lys då den wän, som der sörjande går, Att
ömt sig vår wänskap påminna.

Den Andra:

Gubben till Ungdomen.

Nå, nå, unga Glicka, det stundar en dag,
Den stundar för dig som för alla, Då härja-
ren skonar blott själens behag, Då blommor-
na wisna och falla; Då de se som räknat qua-
drillernes tal, Och skadat så snebt på hwar
lycklig rival, Och brunnit af ömhet och smul-
tit i qwal, Bli snögubbar bleka och falla,

2. Så flygen då Ynglingar, flygen om fring,
Och dyrken hwar leende tårna, Och slutet fring henne en lysande ring, En ring,
som kan anstå en stjerna. Men himmelen mörknar och stjernen går ner, Och tändes ej åter,
hwad tröstar då mer För alla de wäkor hon kostade er,
Och ni henne skänkte så gerna.

3. Wårt lif är en lek och den leken ej lång,
Så jollras af nöjenes dårar; Men närri blir alfware af mången gång, Och rosen man leker med — sårar. We honom som wis-
hetens råd har försmått, Och offrat sin ungdom åt nöjena blott, Ej tänkt något ädelt,
ej gjort något godt, Han slutar wißt leken med tårar.

Den Tredje:

Swen och Maja.

I öfter morgonrodnan blänkte på liljan dagen låg,
Der Swen de blommor pläcka tänkte Han sist i lunden såg; Ej himlen rör den nya lag :: Ej Nättergalens slag.

2. Att Maja jag en frans vill wira Och den blir henne får,
Med den skall jag des löfsal sira, Och den min toll han är. Säg, frans hwad Swen ej dristar sig :: Säg, Swen till-
heder dig.

3. Hans sång på wädröts wingar flyger Och Glickans hjerta rör,
Den löfbedäckta gång hon smyger, Att se hwad Swen han gör. Säg, frans hwad Maja dristar sig :: Säg, Maja älskar dig.

4. Den ort till all sin fröjd kan hinna,
Hans själ har föga fröjd, När glädjens tysta tårar rinna,
Då tolkar känslans högd; Då stapplar Swen sin Majas namn :: Hon springer i hans famn.

5. Han då ej nog på fransen skådar;
Men om och tjugad ler, En tår, som hjertats wållust bådard
Hwar gång sig smyger ner. Ack! fåra frans du kort består :: Ack! korta lif-
wets wår!

6. Låt dina tårar icke rinna Fast fransen kort består,
Den sällhet med hwaran wi finna Kan trotsa tid och år;
Om lifwets ungdom hastigt far :: Är hjertat ändock qwar.

Den Fjerde:

Kärlek, som så sällan hwilar Från sin bördadans och lek,
Satt en gång bland fina pilar, Swag och lutad wid en Ek,
Solen sina strålar sände, Fuglen qwittrar ung och qwick,
Blomman swalkas, Näflan brände, Minsta kråk, i wållust gick.

2. Stundom Jägar-hornet hördes, Stundom i de gröna hwall Lutan med förtjusning
rördes, Astrild wakna, log och skalf, Af så mycken präst betagen
Astrild hemlig aktning gör, Kopte: Gudar! denna dagen Till en wacker Doris hör.

3. Skönsta Glicka! Eder dagar Jag ett lyckligt öde spår,
Hjertats Gud Er fast behagar, Der Ni Myrten-fransar får,
Tag emot en ringa Lilla Till ett prof af Ert behag, Lef
förnöjd, uppfyll min wilja, Glad och munter lifsom jag!

2. Så flygen då Ynglingar, flygen om
kring, Och dyrken hwar leende tårna, Och
sluten kring henne en lysande ring, En ring,
som kan anstå en stjerna. Men himmelen
mörknar och stjernen går ner, Och tändes ej
åter, hwad tröstar då mer För alla de wäkor
hon kostade er, Och ni henne skänkte så gerna.

3. Wårt lif är en lek och den leken ej
lång, Så jollras af nöjenes dårar; Men nar-
ri blir alfware af mången gång, Och rosen
man leker med — sårar. We honom som wis-
hetens råd har försmått, Och offrat sin ung-
dom åt nöjena blott, Ej tänkt något ädelt,
ej gjort något godt, Han slutar wißt leken
med tårar.

Den Tredje:

Swen och Maja.

För morgonrodnan blänkte på liljan dag-
gen låg, Der Swen de blommor pläcka tänk-
te Han sist i lunden såg; Ej himlen rör den
nya lag :: Ej Nättergalens slag.

2. Att Maja jag en frans vill wira Och
den blir henne kär, Med den skall jag des löf-
sal sira, Och den min tolk han är. Säg, frans
hwad Swen ej dristar sig :: Säg, Swen till-
beder dig.

3. Hans sång på wädrets wingar flyger
Och Glickans hjerta rör, Den löfbetäckta gång
hon smyger, Att se hwad Swen han gör.
Säg, frans hwad Maja dristar sig :: Säg,
Maja älskar dig.

4. Den ort till all sin fröjd kan hinna,
Hans själ har föga fröjd, När glädjens tysta
tårar rinna, Då tolkar känslans högd; Då
stapplar Swen sin Majas namn :: Hon sprin-
ger i hans famn.

5. Han då ej nog på fransen skådar;
Men öm och tjusad ler, En tår, som hjertats
wållust bådär Hwar gång sig smyger ner. Ack!
kåra frans du kort består :: Ack! korta lif-
wets wår!

6. Låt dina tårar icke rinna Fast fran-
sen kort består, Den sällhet med hwaran wi
finna Kan trotsa tid och år; Om lifwets ung-
dom hastigt far :: Är hjertat ändock qwar.

Den Fjerde:

Kärlek, som så sällan hwilar Från sin börd-
dans och lek, Satt en gång bland sina pilar,
Swag och lutad wid en Ek, Solen sina strå-
lar sände, Foglen qwittrar ung och qwick,
Blomman swalkas, Näslan brände, Minsta
kråk, i wållust gick.

2. Stundom Jägar-hornet hördes, Stun-
dom i de gröna hwallf Lutan med förtjusning
rördes, Astrild wakna, log och skalf, Af så
mycken pråkt betagen Astrild hemlig aktning
gör, Ropte: Gudar! denna dagen Till en wac-
ker Doris hör.

3. Skönsta Glicka! Eder dagar Jag ett
lyckligt öde spår, Hjertats Gud Er fast beha-
gar, Der Ni Myrten-fransar får, Tag emot
en ringa Vilja Till ett prof af Ert behag, Lef
förnöjd, uppfyll min wilja, Glad och munter
lifsom jag!

Symbol 4. Avsiktlig upprepning av bild
Repetition of image

4. När jag någon gång vill sjunga Kär-
lek första ämnet är, Hjertat liksom styr min
tunga När jag Edert loford bär, Sjelf jag
tycker att min Luta Ber ej mera ömma ljud;
Vår då hjertat deraf sluta, Att ni äfwen är
des Gud.

5. Ödet har vår wänskap knutit Ifrån
våra spåda år, Och som menlös ro har trutit,
Lid och barndom snart förgår Se'n jag Far-
och Morlös blifwit, Hos er all min tröst jag
fann, Sen of alla öfwergifwit, Wi blott lef-
de för hwarann.

6. Enslighet och nöjda dagar, Lika sinne
och begär, Stifta snart de ljuswa dagar, Som
of rätt att älska lår! Kära du! hwad skall
wi göra I så lycklig ensamhet? Den, som
will vår ro förstöra Kan ske sjelf ej bättre wet.

Den Femte:

En Krigsman så bald och en Fröken så grann,
De sutto till hop i det gröna: Med ömma be-
går de sågo på hwarann, Alonzo den tappre,
så kallades han, Och hon: Imogene den sköna.

2. Ack! suckade han: då i morgon jag
går Till främmande Länder att strida, Snart
rinner för mig mer ej saknadens tår, En ri-
kare friares helsning du får, Och han får mitt
rum wid din sida.

3. Tyft grymme! tyft grymme! war Imo-
gine swar, Ack! upphör att orätt mig gö-
ra: Den Heliga Jungfrun till vittne jag tar,
Att lefwer du, dö du, min hand, mina dar
Blott dig eller ingen tillhöra.

4. Om nånsin begäret ell' fåfångans bud,
Mig från min Alonzo förleder, Mitt högmöd,

min falskhet, den straffe då Gud, Din wälnad
hos mig i sin Brudeliga skrud, Då satte sig
neder och fordre sin Brud, Och rycke i graf-
wen mig neder.

5. Den Tappre sig slet från den sköna i
gråt, Och for till det Heliga Landet: Men
knappt årets tider följt Solhvarfret åt, Så
kom en Baron i lysande slåt, Och böd åt
Imogini handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans för-
ledande skick, Snart kommo des eder att wack-
la: Han störde des hjerna, han tjuste des blick,
Des flyktiga hjerta i snaran han fick, Och
snart tändes Brölloppets fackla.

7. Och nu hade Presten wälsignadt vårt
par, Re'n dracks ur det guldpryddas hornet:
Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar; Lö-
jen och skämt gåfwo lif åt en hwar, När tolf-
slaget dundrar från tornet.

8. Då hos Imogene först häpnad blef
spord, En främmande sitter objuden: Ordrlig
han satt, utan lif, utan ord, Hans ögon ej
wändes fring gäster och bord; Han hade dem
spånda på Bruden.

9. Hans hjälmhatt war sluten, gigantisk
hans längd, Hans rustning war swartgrå, som
jorden: All fröjd wid hans åsyn blef ur hög-
tiden trängd, Och blå brinner lågan i lampor-
nas mångd, Och hundarne fly under borden.

10. Med rysning och häpnad en hwar
honom ser; Af skräck sitta Gästerna stela:
Till slut sade Bruden: med båswan jag ber:
Fäll, Tappre Herr. Riddare! Stormhatten ner,
Och wärdes wälfågnaden dela.

11. Hon tyfnar; och Riddar'n, som
Bruden befallt, Lät Hjelmen från hufwudet

falla: Men ack! hwilken syn, hwad förfärlig
gestalt, Hwad ord måla håpnad, som rår öf-
wer allt, När Dödsfällan wisas för alla.

12. Och opp sprungo alla med skräckfulla
rop, och fasa och wämjelse kände. Af rysliga
maskar, en slingrande hop, Kröp in och kröp ut
genom tinningens grop, När spöket till bruden
sig wände.

13. Se opp, Kån Alonzo! war wälna-
dens ljud, Förrådersta! mins dina eder: Ditt
högmod, din fasthet, dem straffar nu Gud,
Min wältnad hos dig, i din brudliga skrud,
Du sätter sig neder och fordrar sin Brud, och
rycker i Grafwen dig neder.

14. Sin arm kring den sköna nu lindade
han, Förgäfwes des jammur man hörde! Och
fort med sitt rof genom lusten förswann, Ej
nånsin man mera Imogine fann, Ej spöket,
som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och allt sen
hans slott, Stått öde i långliga tider; En sa-
gorna säga: att Imogines lott är den, till ett
ewigt straff för sitt brott, Begråta sitt öde
hon lider.

16. Swart är fyra gånger hon wisar sig
än, När midnatten spånt sina wingar, I Hwi-
Brudlig dragt hon då synen igen; Och skrifer:
att Benrangers-Riddar'n är den, Kring dånan-
de g. f. henne swingar.

17. Kring dem dansar spöken med gräs-
liga skål, Som blod utur dödsfällar dricka,
Och stöta ihop hwar sin mörknade Bål, Och
tjuta: Alonzo Den Lappre! din skål, Och skål
för din trolösa flicka!

